

STELLINGEN

I

De opvatting dat bij engelse grafbeelden van ridders gekruiste benen en getrokken zwaard twee kenmerken zijn die tegelijkertijd werden geïntroduceerd en altijd samen werden toegepast bij de uitbeelding van een bepaald type ridder, wordt weerlegd door een systematisch uitgevoerde stilistische analyse van alle bekende ridder-grafbeelden in Engeland. (J. W. Hurtig, *The Armored Gisant Before 1400*. New York/London 1979, p. 118)

II

Het idee dat grafbeelden van ridders met gekruiste benen, zoals die veel in Engeland voorkomen tot c. 1350, kruisvaarders voorstellen, is historisch niet gefundeerd en moet worden toegeschreven aan opvattingen van romantisch georiënteerde schrijvers uit latere eeuwen.

III

De weergave van de details van kleding en wapenrusting op grafbeelden in meestal te summier om hierop een chronologische indeling van beeldentypen te baseren. Ook met de huidige kennis van vroeg-middeleeuwse kleding is dit niet mogelijk.

IV

Het onderzoek naar middeleeuwse grafbeelden wordt ten eerste bemoeilijkt door het feit dat deze beelden zo vaak verplaatst zijn en dat van de verplaatsingen praktisch geen aantekeningen bekend zijn. De ondeskundige methoden die in de 19de eeuw gebruikt zijn bij het vaststellen van de oorspronkelijke plaatsen van grafbeelden maken het onderzoek nog ingewikkelder.

V

Een studie van een middeleeuws kerkgebouw dient evenveel aandacht te besteden aan alle voorgangers op de plaats van de desbetreffende kerk als aan het uiteindelijke bouwwerk zelf. De vroeg-christelijke en middeleeuwse archeologie vormt daarom een wezenlijk onderdeel van de opleiding tot kunsthistoricus van de middeleeuwen.

VI

R. Morris (*Cathedrals and Abbeys of England and Wales*. London 1979, p. 55) stelt terecht dat ook de onderzoeker van 'de gotische kathedraal' zowel onderlegd dient te zijn in kunsthistorische methoden als in de methoden van de techniek van het bouwen.

VII

De opvatting, dat één detail, ontdekt door een specialist, een allesomvattende theoretische visie over een bepaalde periode kan weerleggen, geldt ook voor de kunsthistorische onderzoeker van de middeleeuwen. (vgl. F. P. Pickering, *Literature and Art in the Middle Ages*. London 1970², p. 14)

VIII

Voor de studie van de middeleeuwse beeldhouwkunst is het onontbeerlijk een grondige kennis te hebben van de gebruikte werktuigen, materialen en technieken.

IX

De bestudering van kunsthistorische objecten middels directe waarneming is het 'practicum' van de opleiding tot kunsthistoricus. Deze verplichting om de objecten ter plaatse te bestuderen houdt in dat er voldoende geld beschikbaar moet zijn voor dit onderdeel van de studie.

X

Uit de roman van Thomas Hardy, *Jude the Obscure*, verschenen in 1896, blijkt duidelijk dat de neogotische stijl in de engelse beeldhouwkunst en architectuur van de 19de eeuw de uitdrukking was van een reactionaire mentaliteit.

XI

De vertalingen van het franse 'génie oriental et roman' door 'the eastern and the Roman mind' en van 'l'imitation stylistique' door 'stylistic limitation' in een voor studenten bedoeld handboek met een bloemlezing van kunsthistorische teksten uit de 20ste eeuw (vgl. H. Focillon, *L'art des sculpteurs romans*. Paris 1964², pp. 174 en 178, en W. E. Kleinbauer, *Modern Perspectives in Western Art History*. New York etc. 1971, pp. 146 en 147) zijn een bewijs te meer dat alles in het werk gesteld moet worden om aankomende studenten te leren teksten in de oorspronkelijke taal te lezen.